

БААТРЫН АНХНЫ ҮГ

Зөү Шыхуа

Түүн шиг ийм турьхан жаахан, угийн үзэсгэлэн төгөлдөр бүсгүйг дээрэмчний хурц ирт хүйтэн мэсний өөдөөс тийнхүү хүн цочирдон алмайрам, тэнгэр бурхад догдлом агуу их зориг гаргана гэж хэн санах билээ. Гэвч энэ бол нэгэнт үнэн бодит хэрэг болоод байлаа.

Одоо тэр бүсгүй эмнэлгийн орон дээр ухаангүй хэвтэж байна. Хэний ч санаанд багтамгүй тэр их мөнгийг авахаар дээрэмчин этгээд сейфний хаалгыг хөшиж онгойлгоод байх үед бүсгүй өчүүхэн ч эргэлзэлгүйгээр түүн рүү дайрсан юм. Бүсгүй олон удаа хутгалуулж, цус нөжиндөө холилдон байсан ч эргэн тойрны нь хүмүүс гүн нойрноос цочин сэрэх хүртэл дээрэмчнээс үхэн хатан зуурсаар байсан аж.

Хүн бүхэн нэгэн дуугаар түүнийг “Баатар, жинхэнэ баатар юм аа” хэмээцгээнэ.

Одоо тэр баатар маань эмнэлгийн тусламжийн ачаар аюулыг ардаа орхисон тул удахгүй ухаан орох ёстой. Түүний орны хажууд дээд байгууллагын дарга, бүсгүйн ажилладаг газрын албаны хүмүүс, хотын “Үдшийн мэдээ” сонины сурвалжлагч, радио, телевизийн сурвалжлагчид, бас баатрын маань гэр бүлийнхэн гээд олон хүн зогсож байлаа.

Баатар маань хөдөлж байна. Уруул нь татваганан, амаа нэг нээн, нэг жимийх аж. Орны нь дэргэд түүний ухаан орохыг хүлээх олон бүгд догдолцгооно. Баатар маань удахгүй сэрэх нь, тун удахгүй ам нээн юм ярих нь ээ.

Түүний хэлэх эхний үг чухам юу болохыг бүгд л мэдэхийг хүснэ. Учир нь тэр бол тун чиг чухал үг байх ёстой.

“Тэр лав ‘Улсын хөрөнгө мөнгийг алдаагүй биз дээ? Дээрэмчнийг барьсан уу?’ гэж хамгийн түрүүнд асуух нь эргэлзээгүй” хэмээн дээд газрын дарга бодож зогсох аж. Тэр дарга өөрийн бодолдоо тун ч итгэлтэй байлаа. Тэрхүү дээд газрын даргатай бүсгүйн ажилладаг байгууллагын дарга сэтгэл зүрхээрээ холбоотой мэт “Тэр мэдээж ‘Улсын хөрөнгө мөнгө үгүй болоогүй биз? Дээрэмчнийг барьсан уу?’ гэж асуух нь тодорхой” хэмээн бодно. Учир нь энэ байгууллагын дарга байнга сонин уншдаг бөгөөд сонин дээр иймэрхүү хэрэг явдлын тухай мэдээнд дандаа л тэгж бичсэн байдаг аж.

“Бүсгүй ‘Дарга аа, таныг надад анхаарал хандуулан, санаа тавьж байдаг талархаж явдаг шүү. Би өөрийн хийх ёстой зүйлээ л хийсэн төдий’ гэж хэлнэ дээ” хэмээн “Үдшийн мэдээ” сонины сурвалжлагч бодно. Учир нь тэр өмнө нь иймэрхүү үйл явдлыг сурвалжилж байсан агаад хэдийгээр тэрхүү амин чухал үгийг хэлж байхыг нь өөрөө сонсоогүй ч гэлээ ингэж хэлснийг нь хүмүүс түүнд хэлж байсан юм.

... ..

Энэ бүхний эцэст баатар маань нүдээ аажуухан нээлээ. Тэр яг л мартагдсан ой санамжаа эргэн санах гэж хичээн байх шиг эргэн тойрноо харна. Орны дэргэдэх хүмүүс нам гүм болжээ. Камерын дуран баатар луу чиглэж, дуу хураагуурын ажиллах товчийг аль хэдийн дарчихсан

байлаа. “Үдшийн мэдээ” сонины сурвалжлагч тэмдэглэлийн дэвтрээ нээчихсэн, хүн бүр л амьсгаа даран баатрыг ширтэцгээнэ. Тэд түүний хэлэх тэр бахдам үгийг хүлээн байлаа.

“Толь, надад толь өгөөч” гэх намуухан дуу гарав. Баатар маань үнэхээр ингэж хэллээ. Тэнд байх олон бүгд алмайран гайхаж хоцров. Ашгүй, орны дэргэд толь байж, нэг нь даруй толийг авч бүсгүйд өглөө. Баатар маань жаахан хүчлэх аястай толийг өргөж бариад, нүүр өөдөө дээш доош баруун зүүн тийш хэсэг харав.

“Нүүр маань гэмтээгүй байна” хэмээн баатар маань дахин хэлээд их л таатайхан инээмсэглэлээ.

Хоёр дарга бие биеэ гайхан харна. “Үдшийн мэдээ” сонины сурвалжлагчийн барьсан үзэг агаарт хөшиж орхив. Зөвхөн камерын дуран л баатрын инээмсэглэлийг яг байгаагаар нь буулгаж авлаа.

Хятад хэлнээс орчуулсан: Б.Гэрэлт-Ирээдүй